

[Ministeren for skatter og afgifter]

met fra hver sin ende. Der vil således være en række varer, som vil kunne købes til priser såvel over som under beløbsgrænsen. I praksis vil det ikke være muligt at indrette afgifterne således, at man kun ophæver afgiften på de varer, der ikke stoppes af beløbsgrænsen.

Det er f.eks. tilfældet for radioer, hvor der vil forekomme såvel billige som dyre produkter. Det er først og fremmest for at undgå en række ubehagelige afgrænsningsproblemer, jeg har fundet det hensigtsmæssigt at følge indstillingen fra udvalget om helt at ophæve afgifterne på sådanne varer. Hertil kommer, at der er en betydelig dansk produktion af især dyrere radioudstyr. En ophævelse af afgiften alene på de radioer, der ligger under beløbsgrænsen, vil således medføre en konkurrenceforvriddning over for danske produkter, og det finder jeg klart uhensigtsmæssigt.

Hr. Bernhard Baunsgaard var lidt inde på mikrobølgeovne. For så vidt angår afgiften på dem følger lovforslaget altså udvalgets indstilling, hvilket jeg går ud fra at der er almindelig enighed om, eftersom udvalget jo klart har arbejdet ud fra de synspunkter, Folketinget gav udtryk for i forbindelse med beslutningen om at nedsætte udvalget.

Hvis jeg specielt må vende mig først til den socialdemokratiske ordfører, udtrykte hr. Tastesen, at en afgiftsforhøjelse for off-roadere, disse varebiler, der i virkeligheden bruges som personbiler, var en god idé. Det takker jeg for.

Hr. Tastesen tvivlede lidt på, om provenuet kunne holde. Det er jeg overbevist om at det kan, for af disse off-roadere er der i 1985 og 1986 solgt ca. 6.000 stk. hvert år. Det er klart, at de mennesker, der gerne vil købe en off-roader, altså en bil i et prisleje på omkring 150.000 kr., antagelig, når nu off-roadere bliver fordyret, vil købe en anden bil, en normal personbil inden for det beløb, hvor man kan få adskillige sikkert fortrinlige biler. Det er den afgiftsindtægt, staten får ved køb af andre biler i samme prisklasse, der fører til, at beløbet 300 mill. kr. må siges at være et ganske korrekt skøn.

Der blev rejst nogle spørgsmål i forbindelse med rejsegodsbekendtgørelsen. Jeg blev spurgt, hvilke forhandlinger der blev ført med lord Cockfield, der er kommissær for dette afgiftsområde. Det er rigtigt, at finans-

ministeren og jeg opsøgte lord Cockfield i fredags, men lad mig gøre det helt klart, hvorfor vi gjorde det.

Der var ikke tale om nogen forhandling. Der var ingen forhandling. Der var ikke tale om, at der fra dansk side blev fremsat nogen anmodning. Der var ikke tale om, at der fra dansk side blev afgivet nogen løfter, ligesom der ikke blev afgivet løfter fra den anden side. Det var alene en orientering om, hvad den danske regering havde besluttet sig til. Der var to grunde til, at vi gav denne orientering.

For det første er det klart, at alt, hvad der vedrører grænsehandel, har et EF-aspekt. Derfor er det naturligt, høfligt og rimeligt, at man orienterer EF om, hvilke ændringer der sker i handelssamkvemet tværs over grænsen.

For det andet har det været fantastisk vigtigt for regeringen at gøre EF opmærksom på, hvilke specielle problemer vi har ved den danske grænse. De er specielle i forhold til dem, man har i andre lande. De er specielle i forhold til geografi, de er specielle i forhold til transportmuligheder, de er specielle i forhold til landets befolkning og til vort afgiftsniveau og vort skatteniveau, for disse ting hører sammen. Det var ekstremt vigtigt for regeringen, at der ikke opstod misforståelser i Kommissionen om Danmarks situation.

Så jeg understreger på ny – det mener jeg godt jeg kan gentage, for der var mange, der rejste spørgsmålet – at der var ingen forhandling, ingen anmodning, ingen løfter. Det var alene en orientering.

Så er jeg blevet spurgt – det forbavser mig – ikke bare af hr. Tastesen, men også af hr. Thoft, om Danmark har opgivet 2-døgns reglen. Min forbavselse skyldes, at der ikke er mange ting, vi har sat så mange kræfter ind på som netop at kunne bevare 2-døgns reglen. Og vi er glade for, at det er lykkedes den 13. marts i år at få den sag endeligt på plads.

2-døgns reglen er for Danmark en meget vigtig regel. Jeg har godt hørt, at hr. Dohrmann ikke rigtig kan lide den, for efter hans opfattelse passer det ikke til det frie samkvem. Men man må huske, at når vi har fået den undtagelse, som vi kalder for 2-døgns reglen, som for nogle meget specielle varegrupper er en fravigelse af EFs almindelige regler, skyldes det simpelt hen, at det løfte, vi fik, dengang vi trådte ind i EF, nemlig at der